

- 3) Artykuł 43 WE i art. 56 WE nie sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego, które przewidują, że wszelkie ulgi z tytułu podatku zapłaconego za granicą, z których korzysta spółka będąca rezydentem, otrzymująca dywidendy zagraniczne, obniżają kwotę podatku dochodowego od osób prawnych, od której może ona odliczyć podatek dochodowy od osób prawnych zapłacony w formie ryczałtu.

Artykuł 43 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, które zezwalają spółce będącej rezydentem na przeniesienie na rzecz będących rezydentem spółek zależnych kwoty podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego w formie ryczałtu, która nie może zostać odliczona od podatku dochodowego od osób prawnych podlegającego zapłacie przez tę pierwszą spółkę w danym roku podatkowym albo w poprzednich lub następnych latach podatkowych, tak by spółki zależne mogły odliczyć ten podatek od podatku dochodowego od osób prawnych, który zobowiązane są zapłacić, ale nie zezwalają spółce będącej rezydentem na przeniesienie takiej kwoty na rzecz spółek zależnych niebędących rezydentem w przypadku, gdy spółki te podlegają opodatkowaniu w tym państwie członkowskim od osiągniętych tam zysków.

- 4) Artykuł 43 WE i art. 56 WE sprzeciwiają się przepisom państwa członkowskiego, które zwalniają z obowiązku zapłaty zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych spółki będące rezydentami i dokonujące na rzecz swych udziałowców wypłat dywidend, które wynikają z dywidend krajowych otrzymanych przez te spółki, przyznają spółkom będącym rezydentami i dokonującym na rzecz swych udziałowców wypłaty dywidend, które wynikają z dywidend zagranicznych otrzymanych przez te spółki, możliwość wyboru systemu umożliwiającego im odzyskanie podatku dochodowego od osób prawnych zapłaconego w formie zryczałtowanej, ale po pierwsze, zobowiązują te spółki do zapłaty wspomnianego podatku zryczałtowanego oraz do wystąpienia następnie z wnioskiem o jego zwrot, a po drugie, nie przewidują ulgi podatkowej dla udziałowców tych spółek, gdy tymczasem udziałowcy ci uzyskaliby taką ulgę w przypadku wypłaty przez spółkę będącą rezydentem dokonanej na podstawie dywidend krajowych.
- 5) Artykuł 57 ust. 1 WE należy interpretować w ten sposób, że gdy przed dniem 31 grudnia 1993 r. państwo członkowskie przyjęło przepisy, które zawierają ograniczenia w przepływie kapitału do lub z państw trzecich zakazane przez art. 56 WE i po tej dacie przyjmuje przepisy, które również stanowią ograniczenie przepływu kapitału są co do istoty takie same jak przepisy poprzednio obowiązujące lub ograniczają się do zmniejszenia lub zniesienia przeszkody w wykonywaniu praw i swobód wspólnotowych, która znajdowała się w przepisach poprzednio obowiązujących, art. 56 WE nie sprzeciwia się stosowaniu tychże przyjętych przepisów do państw trzecich, jeżeli odnoszą się one do przepływu kapitału dotyczącego inwestycji bezpośrednich, w tym inwestycji w nieruchomości, związanych z przedsiębiorczością, świadczeniem usług finansowych lub dopuszczaniem papierów wartościowych na rynki kapitałowe. Za inwestycje bezpośrednie nie mogą być uznane udziały w spółce, które nie zostały objęte w celu ustanowienia lub utrzymania trwałych i bezpośrednich powiązań między udziałowcem a daną spółką i umożliwiających mu aktywny udział w zarządzaniu tą spółką lub w sprawowaniu nad nią kontroli.
- 6) Wobec braku uregulowania wspólnotowego, wewnętrzny porządek prawny każdego z państw członkowskich powinien określać sądy właściwe oraz zasady proceduralne dotyczące wnoszenia skarg mających na celu zabezpieczenie praw, które podmioty prawa wywodzą z prawa wspólnotowego, w tym rodzaje roszczeń wnoszonych przez osoby poszkodowane do sądów krajowych. Sądy krajowe są niemniej jednak zobowiązane zagwarantować, by jednostki miały do dyspozycji efektywny środek zaskarżenia umożliwiający im uzyskanie zwrotu nienależnie pobranego podatku oraz kwot zapłaconych na rzecz tego państwa członkowskiego lub pobranych przez to państwo

w bezpośrednim związku z tym podatkiem. W odniesieniu do innych szkód, jakie dany podmiot poniósł z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, które można przypisać państwu członkowskiemu, będzie ono zobowiązane do naprawienia szkód wyrządzonych jednostkom w warunkach wymienionych w pkt 51 wyroku z dnia 5 marca 1996 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-487/93 *Brasserie du Pêcheur i Factortame*, nie wykluczając, że na gruncie prawa krajowego odpowiedzialność państwa może być uzależniona od mniej restrykcyjnych warunków.

(¹) Dz.U. C 6 z 8.1.2005.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 listopada 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-486/04) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia na środowisko naturalne — Odzyskiwanie odpadów — Urządzenie produkujące energię elektryczną w drodze spalania paliw uzyskanych z odpadów i biomasy w Massafrze (Taranto) — Dyrektywy 75/442/EWG i 85/337/EWG)

(2006/C 331/09)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. van Beek, pełnomocnik, A. Capobianco i F. Louis, adwokaci)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: I. M. Braglia, pełnomocnik, M. Fiorilli i G. Fiengo, adwokaci.)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 3 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, str. 40), zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. (Dz.U. L 73, str. 5) — Urządzenia do produkcji energii elektrycznej w drodze spalania paliw uzyskiwanych z odpadów oraz biomasy w Massafrze (Taranto)

Sentencja

- 1) — Zwalniając urządzenie położone w Massafrze, przeznaczone do spalania paliw uzyskiwanych z odpadów i biomasy, o wydajności ponad 100 ton dziennie, należące do zakresu przedmiotowego pkt 10 załącznika I do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r., z obowiązku przeprowadzenia procedury oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne

- ustanawiając art. 3 ust. 1 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1999 r., zatytułowanego „Akt dotyczący orientacji i koordynacji zmieniający i uzupełniający wcześniejszy akt dotyczący orientacji i koordynacji w zakresie wykonania art. 40 ust. 1 ustawy nr 146 z dnia 22 lutego 1994 r. dotyczącej przepisów regulujących ocenę oddziaływania na środowisko naturalne”, zmieniający lit. i) i l) załącznika A do rozporządzenia prezydenta z dnia 12 kwietnia 1996 r., zatytułowanego „Akt dotyczący orientacji i koordynacji w zakresie wykonania art. 40 ust. 1 ustawy nr 146 z dnia 22 lutego 1994 r. dotyczącej przepisów regulujących ocenę oddziaływania na środowisko naturalne”, dopuszczający, by przedsięwzięcia przeznaczone do odzyskiwania odpadów niebezpiecznych i innych niż niebezpieczne o wydajności ponad 100 ton dziennie, należące do zakresu załącznika I dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 97/11, zostały pominięte przy procedurze oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne przewidzianej w art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1 przywołanej dyrektywy, oraz
- ustanawiając art. 3 ust. 1 rozporządzenia prezesa rady ministrów z dnia 3 września 1999 r., który w celu ustalenia, czy przedsięwzięcie należące do zakresu zastosowania załącznika II do dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 97/11, winno zostać poddane ocenie skutków wywieranych na środowisko naturalne, wprowadza nieadekwatne kryterium mogące wyłączyć ze wspomnianej oceny przedsięwzięcia, które mają znaczące oddziaływanie na środowisko naturalne,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą za mocy art. 2 ust. 1 i art. 4 ust. 1, 2 i 3 przywołanej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2006 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden) — Staatssecretaris van Financiën przeciwko B. F. Joustra

(Sprawa C-5/05) (¹)

(Postanowienia podatkowe — Harmonizacja ustawodawstw — Dyrektywa 92/12/EWG — Podatek akcyzowy — Wino — Artykuły 7-10 — Określenie państwa członkowskiego, w którym podatek akcyzowy staje się wymagalny — Nabycie przez osobę prywatną dla jej własnego użytku i użytku innych osób prywatnych — Przewóz do innego państwa członkowskiego wykonywany przez przedsiębiorstwo transportowe — System stosowany w państwie członkowskim przeznaczenia)

(2006/C 331/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staatssecretaris van Financiën

Strona pozwana: B. F. Joustra

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 7, 8 i 9 dyrektywy dyrektywy Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76, str. 1) — Wino zakupione bez celów zarobkowych w jednym z państw członkowskich przez obywatela drugiego państwa członkowskiego i transportowane przez przedsiębiorstwo z siedzibą w tym drugim państwie członkowskim — Akcyza zapłacona w pierwszym państwie członkowskim

Sentencja

Dyrektywę Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania, zmienioną dyrektywą Rady 92/108/EWG z dnia 14 grudnia 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że jeśli, tak jak w sprawie przed sądem krajowym, osoba prywatna nie działająca w ramach działalności gospodarczej ani też w celu zarobkowym nabywa w jednym państwie członkowskim dla własnego użytku i dla użytku innych osób prywatnych wyroby podlegające akcyzie, które zostały dopuszczone do konsumpcji w tym państwie członkowskim, oraz zleca ich transport do drugiego państwa członkowskiego na własny rachunek przedsiębiorstwu transportowemu mającemu siedzibę w tym drugim państwie, zastosowanie znajduje art. 7 i 8 dyrektywy, co oznacza, że podatek akcyzowy jest również pobierany w tym państwie. W takim przypadku podatek akcyzowy pobrany w pierwszym państwie członkowskim na podstawie art. 7 ust. 6 tej dyrektywy podlega zwrotowi zgodnie z jej art. 22 ust. 3.

(¹) Dz.U. C 69 z 19.3.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 listopada 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-32/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Brak podania do wiadomości przepisów, za pomocą których dokonano transpozycji — Obowiązek ustanowienia przepisów ramowych prawa krajowego — Brak — Niepełna transpozycja lub brak transpozycji art. 2, art. 7 ust. 2 i art. 14)

(2006/C 331/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: S. Schreiner, pełnomocnik, i P. Kinsch, adwokat)